

MURAKAMI

HARUKI

1Q84

Traducere din limba japoneză și note
de Iuliana Oprina și Florin Oprina

POLIROM
2020

Cuprins

Capitolul 1	
Ceva îl săcăia.	7
Capitolul 2	
Singură, dar nu însingurată	26
Capitolul 3	
Erau cu toții jivine îmbrăcate	41
Capitolul 4	
Briciul lui Occam.	56
Capitolul 5	
Oricât v-ați ascunde.	71
Capitolul 6	
Degetele când mă pișcă	82
Capitolul 7	
Mă îndrept spre tine	102
Capitolul 8	
Ușa asta nu-i rea deloc	120
Capitolul 9	
Până nu se blochează ieșirea.	134
Capitolul 10	
Adunând dovezi clare.	151
Capitolul 11	
Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate	170
Capitolul 12	
Încep să se slăbească legile lumii	185
Capitolul 13	
Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?	199
Capitolul 14	
Mica mea făptură.	216

Capitolul 15	
Un secret pe care nu-l putea destăinui	228
Capitolul 16	
O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă	247
Capitolul 17	
Am doar doi ochi	266
Capitolul 18	
Locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul.	278
Capitolul 19	
Ce poate el și alții nu	302
Capitolul 20	
Ca parte din metamorfoza mea	323
Capitolul 21	
Într-un locșor din minte	342
Capitolul 22	
În ochii aceștia se citește milă.	367
Capitolul 23	
Exista sigur o lumină	382
Capitolul 24	
Să plec din orașul pisicilor	389
Capitolul 25	
Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent	397
Capitolul 26	
Ce romantic!	416
Capitolul 27	
Poate lumea asta nu e de ajuns	430
Capitolul 28	
O parte din sufletul său	444
Capitolul 29	
Nu mai dau drumul acestei mâini	457
Capitolul 30	
Dacă nu cumva mă înșel.	461
Capitolul 31	
Ca un bob de fasole în teacă.	467

— În aceste trei zile nu am scos un cuvânt. Mâncarea mi-o aducea un individ tânăr. Slab, cu o șapcă de baseball pe cap și o mască albă pe față. Purta un fel de trening pentru gimnastică și adidași murdari. Îmi aducea tava cu mâncare și se întorcea s-o ia când terminam. Mâncam din caserole de hârtie de unică folosință, cu furculiță, cuțit și lingură dintr-un plastic prăpădit. Îmi dădeau numai chestii instant, care nu pot să zic că erau bune, dar nici necomestibile. Cantitativ, nu era mult deloc și mi se făcea repede foame, așa că haleam tot. Și aici e o chestie ciudată, fiindcă eu, unul, de obicei n-am poftă de mâncare, uit până și să mănânc. De băut îmi dădeau lapte și apă plată. Cafea sau ceai n-am pupat. Nici whisky, nici bere. Țigări, la fel. Dar asta e. Nu mă dusesem în stațiune la odihnă.

Aducându-și aminte, Komatsu scoase o țigară din pachetul de Marlboro roșu, o duse la gură și-o aprinse cu chibritul. Trase încet fumul în plămâni și îl expiră. Apoi se încruntă.

— Individul care îmi aducea de mâncare n-a suflat o vorbă tot timpul. Probabil că i se interzisesse de sus să zică ceva. El era doar un om de jos, bun de pus la toate. Dar sigur știa arte marțiale, ceva. Se simțea după felul alert în care se mișca.

— Și nici dumneavoastră nu l-ați întrebat nimic?

— Nu, fiindcă mi-era clar că nu mi-ar fi răspuns. L-am lăsat în pace, să tacă. Eu mâncam ce mi se aducea, îmi beam laptele, mă culcam când se stingea lumina și mă trezeam când se aprindea. Dimineața, tipul venea cu un aparat electric de ras și o periuță de dinți. Mă râdeam și mă spălam pe dinți, iar când terminam, le lua. Tot ce aveam în camera aia era un sul de hârtie igienică. N-am făcut duș și nu m-am schimbat, dar nici n-am simțit nevoia. Oglindă nu aveam, dar nici asta nu mi-a lipsit. Cea mai rea a fost plictiseala. Dacă stai de când te trezești și până te culci într-o încăpere cubică și albă, ca un zar, de unul singur, fără să deschizi gura, te plictisești de nu mai poți.

Eu sunt dependent de cărți și dacă n-am lângă mine ceva tipărit, un meniu de room-service, orice, nu mă simt liniștit. Iar acolo n-aveam nici cărți, nici ziare, nici reviste. Nu tu televizor, nu tu radio, nu tu jocuri. Și pe nimeni cu care să vorbesc. Tot ce puteam să fac era să stau în fund și să mă uit la podea, la pereți sau la tavan. Să știi că e o chestie tare bizară. Gândește-te și tu! Mergi liniștit pe stradă și te trezești că te înhață niște indivizi, îți dau cu cloroform la nas, după care te duc și te închid într-o încăpere dubioasă, fără ferestre. Asta chiar nu e o situație normală, nu? Și totuși, tu te plictisești de-ți ieși din minți.

Komatsu își privi o vreme intens țigara dintre degete, din care se înălța o dâră de fum, apoi o scutură în scrumieră.

— Cred că m-au ținut închis în cămăruța aia trei zile fără să fac nimic, tocmai ca să se joace cu nervii mei. Foarte bine plănuit. Se pricep cum să slăbească nervii omului, cum să-l termine psihic. În a patra zi, adică după al patrulea mic dejun, au venit doi tipi. Aș zice că erau tot aia care m-au răpit. M-au atacat foarte brusc și n-am avut timp să mă dumiresc ce se întâmplă, așa că nu le-am văzut bine fețele. Dar când m-am uitat la ei parcă am reușit să-mi mai amintesc câte puțin din ce s-a întâmplat. M-au tras în mașină, mi-au sucit mâinile la spate de-am crezut că mi le fac praf și mi-au astupat nasul și gura cu o cârpă înmuiată într-o substanță. În timpul ăsta n-au suflat o vorbă. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Komatsu făcu o grimasă rememorând acele clipe.

— Unul era mai scund, solid și tuns periută. Avea o față pătrătoasă, arsă de soare. Celălalt era înalt, cu brațe și picioare lungi, cu obraji supti și cu părul prins în coadă la spate. Puși alături, arătau ca un duo comic. Unul slab și deșirat, altul bondoc și cu barbă. Dar m-am prins dintr-o privire că erau niște tipi foarte periculoși. Genul care la nevoie ar face orice, fără ezitare. Însă nu erau

ostentativi. Aveau o atitudine calmă și de-asta nu păreau mai fioroși decât era cazul. Ochii îți lăsau o impresie foarte rece. Amândoi purtau pantaloni negri de bumbac și cămăși albe, cu mânecă scurtă. Aveau între douăzeci și cinci și treizeci de ani, iar ăla mai chelios părea puțin mai în vârstă decât celălalt. Nici unul nu avea ceas la mână.

Tengo așteptă în tăcere să continue.

— De vorbit, am vorbit cu Cheliosul. Țăla pletos și slab a stat lângă ușă nemișcat, cu spatele drept, fără să sufle un cuvânt. Părea să ne asculte conversația, deși putea la fel de bine să nu audă nimic. Cheliosul s-a așezat în fața mea pe un scaun pliant pe care-l adusese cu el și a stat de vorbă cu mine. Alt scaun nu mai era, așa că eu m-am așezat pe pat. Tipului nu i se citea nici o expresie pe față. Sigur că-și mișca gura când vorbea, dar în rest avea mutra înțepenită. Ziceai că e păpușă de ventriloc.

*

Prima dată, Cheliosul îl întrebă dacă are idei de ce fusese dus acolo și cine erau ei. Komatsu îi răspunse că nu avea. Cheliosul îl privi drept în față, cu niște ochi lipsiți de profunzime, apoi îl întrebă cam ce ar presupune totuși dacă ar fi nevoit să-și dea cu părerea. I se adresa politicoș, dar pe un ton autoritar. Avea o voce dură și rece, ca o riglă metalică ținută mult la frigider.

După câteva clipe de ezitare, Komatsu îi răspunse sincer că ar presupune că are de-a face cu *Crisalida de aer*. Altceva nu-i venea în minte. Ceea ce însemna că ei aveau legătură cu Pionierii și că se aflau undeva în incinta sectei, dar că totul nu era decât o ipoteză.

Cheliosul nici nu confirmă, nici nu negă spusele lui Komatsu. Doar îl privi, fără să spună nimic. Komatsu tăcea și el.

— Atunci să discutăm în baza acestei ipoteze, zise Cheliosul liniștit. Conversația noastră o să fie

doar o dezvoltare a ipotezei dumneavoastră. Plecăm de la premisa că așa stau lucrurile. De acord?

— De acord, răspunse Komatsu.

Vor să vorbim cât mai pe ocolite, își zise el. Țsta nu-i semn rău deloc. Nu s-ar fi dat ei atâta peste cap dacă nu aveau de gând să mă ducă înapoi viu.

— În calitate de redactor la o anumită editură, v-ați ocupat de *Crisalida de aer*, romanul scris de Eriko Fukada, și l-ați publicat. Adevărat?

Komatsu recunoscuse întocmai. Era un fapt știut de toată lumea.

— Din câte am înțeles noi, ca să obțină premiul pentru debut acordat de revista literară, s-au făcut niște nereguli în ceea ce privește acest roman. Înainte să ajungă în fața comisiei, manuscrisul a fost în mare parte rescris de către o terță persoană, la indicațiile dumneavoastră. Opera refăcută în secret a câștigat premiul, a creat vâlvă, a fost publicată și a ajuns bestseller. Corect, da?

— Depinde cum vezi lucrurile, răspunse Komatsu. Nu e un lucru nemaiauzit ca un manuscris să fie ajustat după sfatul redactorului și...

Cheliosul ridică mâna și îl întrerupse.

— Nu e nimic incorect dacă scriitorul își rețușează opera urmând sfatul redactorului. Perfect de acord. Dar când o terță persoană intervine în scopul de a se câștiga un premiu, nu se poate considera o faptă onestă, oricum ai lua-o. Plus că s-a creat o companie fictivă și s-a împărțit și venitul din drepturile de autor. Nu știu cum interpretează legea acest lucru, dar fapta voastră ar întâmplina sigur oprobriul public. N-ați avea ce scuză să mai găsiți. Ziarele și revistele ar vui, iar editura dumneavoastră și-ar pierde credibilitatea. Sigur sunteți conștient de asta. Noi cunoaștem faptele în detaliu și putem să dăm totul în vileag, cu dovezi clare. Așa că mai bine să lăsăm eschivarile de doi bani. La noi nu țin asemenea lucruri. E doar o pierdere de timp pentru amândoi.

Komatsu încuviință în tăcere.

— Dacă s-ar ajunge la așa ceva, nu numai că ați fi nevoit să demisionați, dar ați fi expulzat din breaslă. Nu ați mai avea pe unde să vă strecurați înapoi. Cel puțin nu pe la suprafață.

— Probabil, recunosc Komatsu.

— Însă acum doar un număr restrâns de persoane cunosc acest adevăr, spuse Cheliosul. Dumneavoastră, Eriko Fukada, domnul Ebisuno și Tengo Kawana, cel care s-a ocupat de rescriere. Plus doar alte câteva persoane.

Komatsu își alege cu grijă cuvintele.

— Mergând pe liniile ipotezei, acele „câteva persoane” se referă la membri ai grupării „Pionierii”? Cheliosul încuvîntă aproape imperceptibil.

— Mergând pe liniile ipotezei, da. Cum stau lucrurile în realitate, nu știu.

Cheliosul făcu o pauză și așteaptă ca premisa aceea să pătrundă bine în mintea lui Komatsu. Apoi continuă:

— Dacă această ipoteză e corectă, *ei* pot face orice cu dumneavoastră. Pot chiar să vă trateze drept un oaspete de onoare și să vă țină în această încăpere cât vor. Nu ar fi un deranj prea mare. Sau dacă doresc să vă scurteze șederea, se pot lua în calcul mai multe opțiuni. Există și o opțiune neplăcută pentru ambele părți. În orice caz, *ei* au puterea și mijloacele necesare. Până aici ați înțeles, în mare?

— Am înțeles, răspunse Komatsu.

— E bine.

Fără să spună nimic, Cheliosul ridică un deget și Pletosul ieși din încăpere. După o vreme se întoarse cu un telefon. Îl conectă la o priză din podea și îl întinse receptorul lui Komatsu. Cheliosul îi spuse lui Komatsu să telefoneze la editură.

— Am răcit îngrozitor, am febră mare și de câteva zile zac la pat. Nu cred că pot să vin la muncă prea curând. Spuneți asta și închideți.

Komatsu sună un coleg, transmise simplu ce era de transmis și închise fără să răspundă la nici o întrebare. La semnul Cheliosului, Pletosul scoase cablul din priză și ieși cu telefonul din încăpere.

Cheliosul își examinează un timp dosul palmelor, apoi i se adresează lui Komatsu pe un ton în care se distingea chiar o vagă urmă de bunătate:

— Deocamdată ne oprim aici. Mai vorbim în altă zi. Până atunci vă rog să vă gândiți pe îndelete la cele discutate astăzi.

Apoi cei doi părăsesc încăperea. Komatsu petrece următoarele zece zile în tăcere, închis în cămăruța aceea. De trei ori pe zi, bărbatul cel tânăr cu mască pe față îl aducea aceeași mâncare fadă. În a patra zi i se aduse un fel de pijama din bumbac în care să se schimbe, dar duș nu făcu deloc. La chiuveta minusculă de lângă toaletă abia dacă reușea să se spele pe față. Komatsu pierdea tot mai mult noțiunea timpului.

Își închipui că îl duseseră la sediul central al sectei, din Yamanashi. Văzuse imagini cu el la știri, la televizor. Era un fel de teren extrateritorial din creierul munților, împrejmuț cu un zid înalt. Nu avea nici cum să evadeze, nici cui să ceară ajutor. Dacă l-ar fi omorât (și „o opțiune neplăcută pentru ambele părți” exact la asta se referea), nu i-ar mai fi găsit niciodată cadavrul. Era prima oară în viața lui când se apropiase cu adevărat de moarte.

În cea de-a zecea zi (probabil a zecea, nu avea cum să fie sigur) după ce fusese pus să telefoneze la editură, cei doi își făcură, în sfârșit, apariția. Cheliosul părea mai slab decât data trecută și de aceea pomeții îl ieșeau mult în evidență. Ochii lui înfinit de reci erau acum injectați. Se așeză din nou pe scaunul pliant pe care îl adusesese cu el, față în față la masă cu Komatsu. Mult timp nu spuse nimic, ci doar îl privi fix cu ochii aceia roșii.

Înfățișarea Pletosului era neschimbată. Ca și mai înainte, se postase în dreptul ușii, cu spatele drept și privea un punct fix din aer, cu ochi goi. Amândoi purtau tot pantaloni negri și cămașă albă. Probabil că era un fel de uniformă.

— Să ne continuăm discuția, spuse în sfârșit Cheliosul. Ziceam că putem să facem aici orice vrem cu dumneavoastră, nu-i așa?